

**асвети владика Николај (Велимировић)
СРПСКОМ НАРОДУ КРОЗ ТАМНИЧКИ ПРОЗОР**

Олако је узело наше поколење реч Божју, због тога је грозно пострадао, огњем жежено и маљем бијено. И ако се не покаје, још ће га већи огањ жећи и маљути. Јер није се шалити створењама са Творцем, ни деци са Родитељем, ни слугама са Царем својим. Нити је се шалити путницима са угоститељем ни гостима са домаћином својим. Међутим, у модерном времену људи су узели Бога као шалу и речи Христове као децу играчку. Тако је чинио стари Израил, тако у наше време чини Европа. Стари Израил је одбацио речи Божје а прихватио речи својих самозваних мудраца. Презрео је Израил речи Господње речене преко праведних отаца и славних пророка старозаветних, забацио Стари завет Божји а ставио пред своје лице Талмуд и Кабалу, збирке басни и маштарија људских не од Бога. Стопу у стопу пошла је модерна Европа путем старог Израила, ама стопу у стопу. Одбацила је и Стари и Нови завет и ухватила се за басне и маштарије својих песника и филозофа. Одбацила је речи које су као огањ и као маљ, а прихватила је речи које су као дим и паучина. Праву истину одбацила, а привидну истину пригрлила. Од Бога је права истина, од људи привидна истина. А привидна истина је лаж у оделу истине, вук у овчијој кожи. Последњи европски проповедници привидне истине сишли су с ума и помрли у лудници. Па чак ни тај ужа сни догађај није могао побудити Европу да одбаци приви дне истине и лажне речи тих филозофа својих. Због тога је Господ Саваот

прибегао последњем средству: пустио је мач и огањ и глад на земљу, и потресо је сву васиону на колосеку њеном. Да се позна ко је Бог а ко човек. Да се очигледује величанство Бога над звездама и ништавило људи у пепелу.

Европа у својој поноћи безумља викала је: Мир, мир! Створићу мир у свету помоћу новина и биоскопа и конференција. Мир свима и на све стране. Створићу мир без Бога и без Христа. И тек што је те речи изговорила ушла је у рат. Откуд ова недоследност? Отуда што је Бог рекао: Нема мира безбожницима. И још кад буду вика ли: Мир, мир, појешће их мач. Јер мир као и киша зависи од Бога и долази од Бога. И као што се људи морају молити Богу за кишу тако и за мир. Не тако Европа, не та ко. Него је она ковала злобу у срцу против Христа, заједно са Јеврејима, а мислила створити мир у свету помоћу пропаганде. Зашто није низвела бар једну кишу помоћу пропаганде? Заиста разбогатила се Европа помоћу Христа, па је онда одбацила Христа. Угојила се и одебљала, па јој се вид смањило, и слух стеснио, и срце одрвенило. Све ис то као и стари Израил, и све као по рецепту Кајафином

А ти, српски роде куда си залутао? Бежи са лађе која тоне. Враћај се од јеврејске Европе својој Цркви и историји. Одбаци речи људске, тражи речи Божје које су као огањ живи и као маљ што разбија стену у комаде. Про слави Христа да би Христос спасао и прославио тебе као и оце твоје на век века. Амин.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ШЕСТА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА

св. муч. Емилијан, св. муч. Јакинт,
преп. Јован Многострадални, преподобни Памво
свети Оци првих шест Васељенских Сабора
Мш. 9, 1 - 8, зч. 29; Јн. 17, 1 - 13, зч. 56
Рим. 12, 6 - 14, зач. 110; Јев. 13, 7 - 16, зч. 334.

архимандрит Рафаил (Карелин) О ТЕЛЕВИЗОРУ

Аскетска борба са страшћу је очишћење душе од фантазија и представа, од различитих образа који искушавају, јер се страст облачи у форму примамљивих слика. А телевизор преплављује човека таквим сликама, то је неки акумулатор страсти, он их концентрише до максимума.

Телевизор ослабљује људски интелект. Ум треба да се вежба, треба да се налази у непрекидном трагању, да савладава интелектуалне препреке као што атлета тренира своје мишиће. А телевизор даје обилну, рафинирану храну која се лако усваја, од које ум постаје тром, немоћан и неспособан за самостално размишљање. Тако тело уз обилну исхрану и одсуство оптерећења почиње да се гоји, постаје трошно и стари.

Још су древни филозофи схватили да је човек оно што једе, разуме се, немајући у виду

материјалну, већ духовну храну.

А телевизор нуди једну исту храну стотинама милиона људи. Зато људи почињу да личе једни на друге, али не слични у јединству духовне љубави, већ у јединству једнообразности, постепено губећи интересовање једни за друге.

Сваки човек је по учењу светих отаца мали свет. Сваки човек је непоновљива индивидуалност. Телевизор људе чини безличнима.

Он хипнотише. Бујице слика, јарких и засићених страстима, истовремено визуелних и аудитивних, поробљују психу, свест постаје успорена, човек се претвара у роба телевизора, који прихвата његове сугестије. За неколико сати човек добија толико утисака, колико је раније добијао за месец, а понекад и за годину дана. Нервни систем се троши, не издржавајући напетост, која превазилази њену снагу, она наводно штитећи себе, «одлази» у болест: могућности људске психе

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

су безграничне.

Пред екраном се људи уче окрутности. Ово се не тиче само «јарких» слика убистава и насиља, често окружених неком «херојском» атмосфером. Ради се о страшнијем: човекова осећања испред телевизора су толико

пристанку родитеља седе заједно с њима поред «кутије» (нажалост, понекад родитељи више воле да се праве да «не примећују» децу, која гледају телевизор иза леђа одраслих). Деца су мање од одраслих у стању да регулишу своја осећања и зато ће после

Уздај се у Бога који се брине о Својој творевини. Ако ни лист не пада с гране без Његове божанске воље, колико ће се тек онда бринути о човеку, хришћанину, Свом сину по благодати? Међутим, вас узнемирује ђаво који познаје вашу слабост и жели да вас мучи.

Не тугујте. Све ће то проћи. Тако је постављен пут оних који ће бити спасени: кроз патње и недаће.

Ђаво, којем се због зависти и мржње не допада да види да је човек духовно срећан, све распирује да би изазвао горчину и тровање. То је његова радост и добитак. Што се нас тиче, трудимо се да утешимо саме себе тиме што ћемо се на духовни начин супротставити његовим подвалама.

Ко се икад уздао у Бога и био посрамљен? А ко је икад очајавао и био спасен? Ваво се плаши човека који се нада, јер опитно зна да имамо многомилосрдног Бога. Ако дете које се узда у свог сопственог оца никад неће погрешити, колико се тек то може рећи за оног ко се узда у Оца над очевима, чија се љубав не може упоредити са било којом другом љубављу, и која је од сваке друге љубави далеко као небо од амбиса!

Ако неко смртно сагреша десет хиљада пута али се свим силама примора на покајање, неће бити посрамљен све дотле док се нада..

сшарац Јефрем Аризонски

интензивна и снажна, толико емотивно пустоше човека да он у свкодневном животу губи интересовање за све, губи и способност да саосећа с истинском патњом.

Гледајући сцене насиља на телевизору ми се укључујемо у поље измишљених страсти, ово поље заражава и испуњава грехом наша осећања. И призор греха поставши уобичајен престаје да буде одвратан.

Како страшно и погибелно делују слике насиља и секса на децу, која по прећутном

сеанси духовног раврата поред телевизора хришћанску веру доживети само као систем забрана – с отвореним или немим протестом против њега.

Телевизор дели људе, који живе у истој кући, у једној породици, заменивши њихово живо општење аветима, сенкама с екрана. Изгубивши осећање живог саучесништва, људи уједно губе и самилост, човек престаје да се посматра као личност, он се претвара у инструмент за достизање најбесмисленијих циљева.

+архиепископ Јован (Шаховској)

ТАЈНА ЦРКВЕ

Црквени дух, улазећи у државни и побјеђујући га, не уништава саму државу, него је просвјетљује. Државни, пак, дух, побјеђујући црквени, обљутављује црквени живот.

Тако, ако душу и плот човјека побјеђује дух, човјек од тога не умире тјелесно, него живи и духовно, и тјелесно. А ако пак душевност и плотност побјеђује у човјеку дух, човјек се тада претвара у животињу – у најкрвожеднију и најотровнију животињу, која се Теби потчињава мање од свих других твари свијета... Тако и државе, које губе дух и вејање Цркве у својим грађанима, претварају се у најнесавршенија легла термита.

Црква је умијешана у павши свијет и тајанствено се повезује са његовом историјом. Црква јесте „у свијету“, али Она „није од свијета овога“ (Јн. 15:9).

Истинита „несвјетовност“ никада није губила и неће изгубити никада свој правац у пливању по свијету – подвиг вјере, непрестаног надања на Спаситеља.

Хришћани соли свијет и носе благослов држави... Али зна да буде и да свијет обљутављује њих и да их раствара у свом животу, у својој земаљској психологији. И ђаво их – њих, који се не штите Крстом и Јеванђељем, покајањем и Причешћењем – одводи као заробљенике у адски круг гријеха.

Цркве „болују хришћанима“ и могу умирати, као и државе.

Општа греховност свијета утиче на снижење црквене културе у црквама. Они се заражавају

„државношћу“ и „остављајући прву љубав своју“ (Откр. 2:4), живе само одразима, бледуњавим духом Цркве... То је једна од обичних и опасних болести њихове земаљске историје.

Црква тражи на земљи једињења са сваким једињењем људским. Она хоће да служи бесмртношћу човјечанском и кроз дух државних служитеља.

Ако се не реализује та симфонија, која осољује живот, тада нека барем буде јавно гоњење државе на Цркву и нека се Црква отворено омета у развоју психологије државне метафизичке искључивости. То је Крст Цркве.

Крст Цркве је расјечење лажног и метежног духа свијета овога ријечју Твојом. Слуге Твоје и синови нека не бјеже од тог свог Крста. Они морају учинити све, да дух њихове земаљске отаџбине – државе – не би посезао на дух њихове небеске отаџбине – Цркве.

Али ако по њиховој држави не може да пролази корито чистих вода Цркве, које росе обале земље и оживљавају њена мора, ако држава по неразумности својих владара и идеолога хоће да смијеша кристалну воду Цркве са земљом државе, црквени људи (а ако су они у исто вријеме и државни – онда поготово) морају учинити све да се не допусти то мијешање, јер је мјешавина тога – блато.

Само ако иду својим чистим коритом, између обала државе, воде Цркве напајају земљу и росе њен живот духом вјечних вриједности.